U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **S. H.**, zastoupeného JUDr. Radanou Pekárkovou, advokátkou se sídlem v Brně, Hlinky 142a, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 12. 2006, č. j. 56 Az 298/2006 - 18,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené zástupkyni stěžovatele, JUDr. Radaně Pekárkové, advokátce se sídlem v Brně, Hlinky 142a, **s e p ř i z n á v á** odměna v částce 5712 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného usnesení, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 19. 9. 2006, č. j. OAM-1123/LE-PA03-PA03-2006. Tímto rozhodnutím stěžovateli nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního

řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že krajský soud neměl důvod odmítnout jeho žalobu pro nesplnění náležitostí stanovených ustanovením § 71 odst. 1 s. ř. s. Naopak se domnívá, že jím vymezené žalobní body a odkaz na spisový materiál byly dostačující pro věcné projednání žaloby. K podpoře svých tvrzení cituje relevantní části několika soudních rozhodnutí, a to dvou nálezů ústavního soudu a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2005, č. j. 5 Azs 208/2005 - 51. Soudem ustanovená právní zástupkyně stěžovatele dále doplnila, že pokud stěžovatel na výzvu soudu reagoval, dostál tak procesně svým povinnostem a soud nemohl žalobu odmítnout, neboť nebyly naplněny zákonné podmínky pro postup dle § 37 odst. 5 s. ř. s. Soud měl naopak poučit stěžovatele podle § 36 odst. 1 s. ř. s. o tom, že doplnění jeho žaloby neshledává dostatečným, což neučinil, a stěžovateli tak odepřel soudní ochranu a porušil jeho právo na spravedlivý proces.

Pro posouzení této věci je rozhodující rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS. Rozšířený senát dospěl při svém rozhodování k následujícím závěrům: „*I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.*“ Dřívější rozhodnutí zmiňované stěžovatelem, rozsudek ze dne 11. 11. 2005,

č. j. 5 Azs 208/2005 - 51, ve světle výše uvedeného rozsudku neobstojí. Rozšířený senát se k dané problematice vyjádřil z důvodu nejednoznačné judikatury v této oblasti a svým rozsudkem ji pro příště sjednotil citovaným právním názorem. Je tedy zřejmé, že žaloba podaná stěžovatelem ke Krajskému soudu v Brně neměla všechny náležitosti podání dle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. a zároveň dle § 71 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se již dříve zabýval i otázkou, zda je třeba žalobci (stěžovateli) poskytnout dodatečnou možnost k doplnění podání, pokud svým úkonem nedoplní všechny náležitosti či neodstraní všechny vady. V rozsudku ze dne 22. 9. 2004, č. j. 4 Ads 37/2004 - 42, publikovaném na www.nssoud.cz, konstatoval, že „v *řízení o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů musí žaloba obsahovat jednak základní náležitosti podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., a jednak náležitosti žaloby podle § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. Neobsahuje-li žaloba tyto náležitosti a žalobce na výzvu soudu k odstranění vad podání a po poučení o následcích, jestliže výzvě nevyhoví, reaguje podáním, které zákonem požadované náležitosti rovněž neobsahuje, soud žalobu odmítne (§ 37 odst. 5 s. ř. s.).*“ Stěžovatel byl krajským soudem k doplnění náležitostí žaloby vyzván usnesením ze dne 6. 10. 2006, č. j. 56 Az 298/2006 – 8, obsahujícím též poučení o následcích nevyhovění výzvě soudu. Na toto usnesení však reagoval podáním, ve kterém polemizoval se závěrem soudu ohledně nedostatečnosti obsahu jeho podání a dovozoval, že žaloba jím podaná obsahuje všechny zákonem požadované náležitosti. Z citovaného rozhodnutí vyplývá, že krajský soud postupoval po nedoplnění žaloby v souladu se zákonem, když ji odmítl, a ani tato námitka stěžovatele proto není důvodná.

Na základě výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jeho ustálená a jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky uplatněné v kasační stížnosti i jejím doplnění. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto je dle § 104a s. ř. s. nepřijatelná a Nejvyšší správní soud ji dle stejného ustanovení odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena usnesením krajského soudu ze dne 18. 1. 2007, č. j. 56 Az 298/2006 - 33, zástupkyně z řad advokátů JUDr. Radana Pekárková, advokátka se sídlem v Brně, Hlinky 142a. Ustanovené zástupkyni stěžovatele byla přiznána odměna v částce 4800 Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu týkající se věci samé) dle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Odměna byla vypočtena dle ust. § 9 odst. 3 písm. f), ve spojení s § 7 bod 5., advokátního tarifu tak, že za každý z úkonů činí odměna 2100 Kč a k němu náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Na základě doložení osvědčení o registraci plátce daně z přidané hodnoty byla k výše uvedené odměně připočtena i 19% daň, tj. částka 912 Kč. Ze spisu Krajského soudu v Brně vyplývá, že zástupkyně stěžovatele se dne 1. 2. 2007 dostavila k nahlédnutí do soudního spisu, avšak tento úkon byl Nejvyšším správním soudem s přihlédnutím k nepříliš složitému právnímu základu věci, a především existenci jednoznačné

judikatury k dané problematice, posouzen jako součást přípravy zastoupení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu